

Personer med diabetes har rätt till nödvändiga vårdtillbehör

Diabetes är en allvarlig sjukdom där kontinuerlig övervakning av blodsockernivån är nödvändig för adekvata behandlingsbeslut. Behandlingen, inklusive vårdtillbehören, ordineras utgående från patientens individuella behov.

Inom välfärdsområdena tillämpas vårdinstruktioner som anger den maximala mängden vårdtillbehör för en given tid eller som utesluter en del patientgrupper från vissa behandlingar. Detta betyder att många personer med diabetes inte får verkningsfull diabetesvård i Finland.

Behovet av egenkontroll varierar betydligt mellan personer med diabetes. En del kan upprätthålla god blodsockerbalans med färre mätningar, andra behöver täta mätningar. I nuläget har många personer med typ 2-diabetes inte tillgång till nödvändiga blodsockermätare och teststickor. Glukossensorer erbjuds huvudsakligen endast personer med typ 1-diabetes, trots att gällande behandlingsrekommendationer har fastställt att alla patienter som använder intensiv insulinbehandling (flerdosbehandling) har nytta av glukossensorer, oavsett diagnos. Insulinpumpar med smart teknologi, som ger de bästa behandlingsresultaten för personer med insulinbristdiabetes, införs långsammare i Finland än i det övriga Europa.

Egenkontrollen av blodsocker sker inte bara för att förebygga låga blodsockervärden. God egenkontroll stöder livsstilsförändringar och finjustering av behandlingen och möjliggör tidig upptäckt av försämrad blodsockerbalans. God blodsockerbalans är nämligen det mest effektiva sättet att förebygga allvarliga följsjukdomar till diabetes i hjärta och blodkärl, njurarna, ögonen, nervsystemet och fötterna. Komplikationer i dessa målorgan kan leda till invaliditet.

Kostnadsbesparingarna av begränsningar i tillgången till vårdtillbehör är kortvariga. Utredningar har påvisat ett tydligt samband mellan blodsockerbalansen och uppkomsten av diabetiska följsjukdomar. Forskarna rapporterar att glukoskontrollen blir bättre ju oftare personens blodsocker mäts. Produktivitetsförlusterna och kostnaderna för vården av följsjukdomarna utgör merparten av de totala diabetesrelaterade kostnaderna.

En ansvarsfull och förnuftig ekonomisk politik talar för att tillgången till nödvändiga vårdtillbehör för personer med diabetes ska säkerställas. Utdelningen av vårdtillbehören inom primärvården ska följa lagen om patientens ställning och rättigheter och hälso- och sjukvårdslagen. Patientens individuella behov står i centrum för lagstiftningen. Välfärdsområdena får inte fastställa eller utge administrativa riktlinjer som skulle inskränka patientens rätt till nödvändiga vårdtillbehör.

Arten och mängden av förnödenheter för egenkontroll ska dokumenteras i patientens vårdplan. Dessa anteckningar hör till dokumentationen av de kostnadsfria sjukvårdstjänster som välfärdsområdena är skyldiga att tillhandahålla. Detta bör vara tillräcklig och den enda vägledning som behövs – det är varken nödvändigt eller tillåtet att ange några maximimängder i administrativa anvisningar.

Välfärdsområdenas målsättningar är bl.a. att tillhandahålla den mest verkningsfulla vården för sina invånare. Om kostnadsbesparingar innebär försämrad vårdeffektivitet och -kvalitet, leder detta i förlängningen till ökade kostnader för behandlingen av följsjukdomar och komplikationer.